

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Sumó

Stanisław Lem ve svém románu *Solaris* popisuje neznámou planetu – realitu, která je nám velmi vzdálená nejen počtem světelných let, ale i principem své existence. Lem poukazuje na jakousi naši pozemskou pýchu, která nám říká, že už vše přesně víme, že jsme vše zásadní už objevili. Pak ale přijde okamžik, kdy zjišťujeme, že nevíme vůbec nic, zato to víme jistě (přesně v souladu s Cimrmanovou teorií *externismu*). Inspiraci nám dalo i *Šťastné pondělí* Jindřicha Šídla, kde zaznělo: Toto pondělí je šťastné, neboť právě skončil covid, a to rozhodnutím Nejvyššího soudu. Škoda jen,

jak pravil Jindřich, že Nejvyšší soud toto rozhodnutí neučinil na jaře roku 2020. (Kde jsme mohli být?!) Nežili jsme dva roky v omylu? Nebo je omyl to, co se děje nyní. Je dnešní pravda i pravdou zítřejší? Co tvrdíme neochvějně dnes, budeme tvrdit i zítra?

Na literárním semináři studenti zpracovávali téma inspirované textem Alfreda Jarryho s názvem *Ukřižování* jako cyklistický závod do vrchu. V tomto dadaistickém duchu vznikla fingovaná reportáž Vojtěcha Lukáše (8. A), která ukazuje události druhé světové války jako zápas sumó. Dvě mocnosti se vzájemně vytlačují z kruhu. Nesledujeme něco podobného dnes: jak bude vypadat vítěz?

Každá doba má své velké souboje a dilemata, jako dnes, tak po druhé světové válce. Do víru 50. let nás přenáší explosionalistická výtvarná reminiscence Báry Dostálové (6. A), která byla evokována Boudníkovou materiálovou abstrakcí. Kongeniálně ji doplňuje její poetický text. Experimentální tvorba je v tomto vydání Zrcadla zastoupena také kolářovskými textogramy vzniklými ve 2. A pod vedení naší milé kolegyně Venduly Zábrodské.

Jan Salvét a Jan Krejčí

Vážení čtenáři,

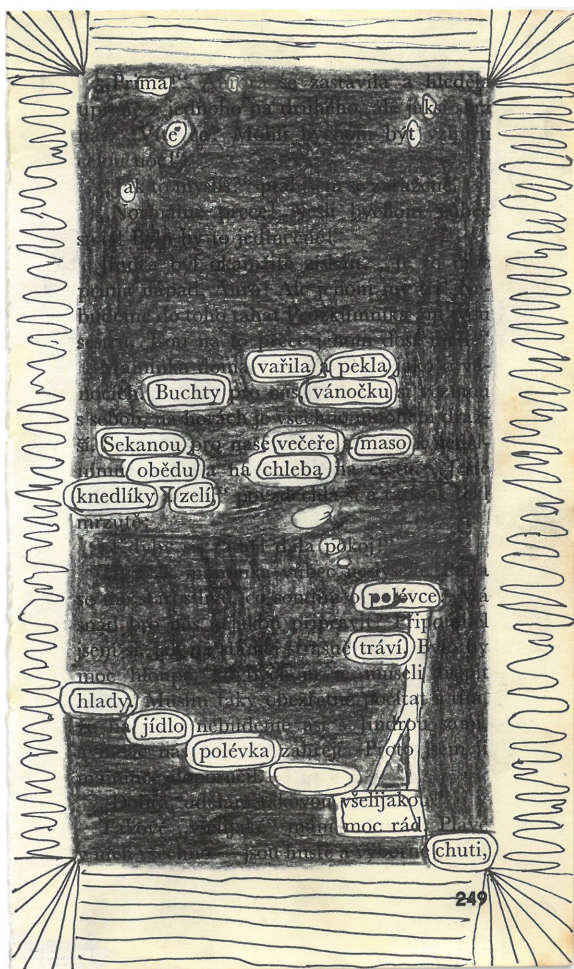
Dne 8.5. jsme mohli být svědky jednoho z nejnepřívětivějších zápasů japonského bojového sportu sumó. Nikdo z naší redakce a nikdo z reportérů, kteří zápasu přihlíželi, nečekal, že se bude jednat o takovou podívanou. Utkali se dva statní bojovníci Adolfošchi Hitleriotu, jehož rychlý vzestup na vrchol by před pár lety nikdo nečekal a jehož šarm a um získat si diváky je proslulý po celé planetě. Jeho dlouholetým protivníkem je světoznámá legenda Jotaru Stalinamoto, který se na vrcholné pozici drží již několik desetiletí. Nikdo přesně neví, jak se k této pozici dostal, a nikdo se raději ani neptá. Oba protivníci si na sebe už nějakou tu dobu brousili knírky a bylo jen otázkou času, než jeden vyzve toho druhého k zápasu. Šlo tu o mistrovství světa, takže u obou účastníků se jednalo o nejdůležitější zápas jejich kariéry.

Vše bylo řádně připraveno na zápas. Kruh neboli bojové pole byl vyznačen a oba bojovníci do něj nebojácně vstoupili. Rozhodčí se ujistil dotázaním obou soupeřů, že je vše v pořádku, a zápas mohl začít. Přesně v 19:39 mávl rozhodčí paží a zahájil tak mač. Avšak překvapivě všechny došli oba bojovníci v klidu k sobě, podali si ruce a následně zbili samotného rozhodčího. Bití netrvalo ani půl minuty. Všichni stáli a nevěřícně koukali na zmláceného rozhodčího, jehož jméno je Grzegorz Brzęczyszczkiewicz. Ten vyvázl s těžkými zraněními a nyní se nachází v nemocnici ve své rodné Varšavě. Bojovníci následně ustoupili do opačných konců kruhu.

Přesně v 19:41 se Stalinamoto otočil ke svému trenérovi a dožadoval se vody. Této chvíli využil Hitleriotu a vystartoval na svého soupeře. Ten za sebou slyšel těžké kroky a stihl se otočit. Hitleriotova rychlost však dodala bojovníkovi sílu a hybnost, díky které začal Stalinamota tlačit ven z kruhu. Přes dvě minuty bylo slyšet hlasité oddechování obou soupeřů. Hitleriotu zatlačoval svého soka stále pomaleji a pomaleji, až mu přesně v 19:43 došly síly. Stalinamoto vydržel tak dlouho, že se jeho soupeř stihl unavit. Když se 43. minuta chýlila ke konci, nabral Stalinamoto vzduch do plic a začal Hitleriota tlačit zpět. Hitleriotu se bránil, jak jen mohl, ale jeho svaly mu začaly vypovídat službu. Stalinamoto tlačil svého soka přes celé bojové pole. Všude bylo absolutní ticho. Jediný zvuk bylo těžké sípání obou bojovníků. Situace se naprosto obrátila. Přesně v 19:45 se Hitleriotu octl na druhém okraji pole. Byl slyšet Stalinamotův těžký nádech a všichni čekali, že naposledy zatlačí a vyhodí soupeře z pole. Co se ovšem stalo, nepředvídal nikdo. Hitleriotu neunesl svou blížící se porážku a sám se vrhl z kruhu ven. Po této rozhodující výhře si Jotaru Stalinamoto uhájil titul mistra světa. Jak dlouho si ho však udrží? Máme již zprávy o nových vyzvatelích ze západu. Jak si naše hvězda poradí s nimi? Sledujte nás a vše se včas dozvíte.

Pěkný den.

Redakce časopisu Historický sportovec

jakou dokáže jenom moje maminka a žádná druhá žena na světě.

„Kde mám svůj bleď modře polévaný hrnek?“ Maminka klečela u kredence a hledala. Viděl jsem jej docela jasně. Stál pokojně, celý od červené barvy, mezi kupou špinavého nádobí v kuchyni naší stanice.

„To jsem blázen! A kde mám ten černý, správaný?“

K tomu jsme neměli s tatínkem co dodat a maminka také od nás nic nečekala.

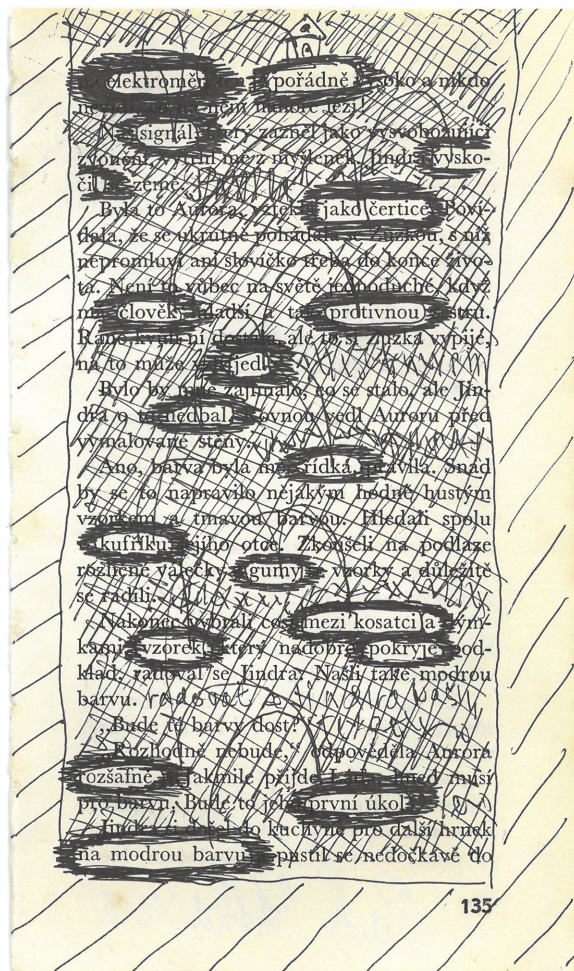
Všechno jídlo bylo konečně uvařeno a chladilo se na dlaždicích ve špiži. Tatínkův tlumok ležel v předstínané nadiť a čekal dost nedečkavě, jak se mi zdálo, aby byl už v autobusě a na hofáth. Naši poslední starostí s Jindrou bylo počasí. Ohavně přšelo, aby lidé měli chuť jet na hory, a zvláště můj tatínek, který není žádný sportovec a o hory vůbec nestojí.

„Na horách může padat sníh,“ podotkl nesměle Jindra, který u nás sám od sebe vůbec nemluví.

„Hm, sněžit, říkáš? Jenom aby tam taky nepršelo!“

„Možná že by sis to dokonce přál?“ vyjela maminka ostře a tu jsme se dali všichni na ústup. Jindra se leknutím začervenal. Zná svou maminku. Když je moc unavená, není radno jí připomínat nepříjemné věci.

Markéta Hanušová (2. A)

Obyvatelé Labské otevřeli na zastupitelstvu veřejnou diskusi a slyšení k zachování provozu lanové dráhy a sjezdovky Labská

prosměcove
rozhořčených
vlastník
Důvody
Skireálu
diskriminován
lyžařských
zimní
svah
stěžující
lanovky
líkvi

Dosavadní konání Skiareálu Špindlerův Mlýn ukazuje na fakt, že bude se zahájením provozu lanovky a sjezdovky Labská vykvetat z důvodu koronavirové pandemie, což ředitel Ing. René Hroneš ve svém zdůvodnění prakticky potvrdil. Argumentoval, že se skiareál nechce dostat do podobné situace jako v loňském roce, kdy středisko 100 % zasněžil a připravil, najal pracovní síly, nakoupil energie a následně byl z důvodu pandemie provoz zakázán. Proto by představiteli společnosti MELIDA, a. s. rozhodnuto řešit priority, které jsou zájmem pro lyžování a postupem času by příspívaly podle dalšího vývoje.

řítuace je však tristní. Hosté, v zítřejší ubytování na Labské, jsou především rodiny s dětmi, školní kurzy, seniory apod., kteří mají o pobyt v této lokalitě zájem právě proto, že jezdvka i lanovka jsou v optimálním dosahu jejich ubytování. Copec na Labské má specificky lenitý svah, lanovku fungující v silných povětrnostních podmínkách, a je vhodný pro klientelu, která nevyhledává ruč velkých sjezdovek, nebo pro běžáče mřící na úpatí Horních Míseček. Majitelé objektu na Labské zdůrazňují, že lokalita má velké kapacity, by-

Pavla Kutlvašrová (2. A)

Lucie Šimková (2. A)

Před pár dny poprvé spatřil jsem svět.

Svět, o kterém už teď nemohu vyprávět.

Chtěl jsem být turistou, jít tam a zpět.

Nakonec zůstal jsem na stovky let.

Při prvních minutách hledal jsem dech,

pak už jen potichu hloubal ve snech.

Najednou si myslím, že i bolest byl jen sen,

už jen čekám, až odejde s posledním dnem.

Z temnoty okolo cítím jen chlad,

ale ticho a mír zde vládne snad.

Nakonec v hlubinách loučím se s duší.

Na cestu dlouhou se vydává tuším.

Místo temnoty vidím teď okolo svět.

Svět plný štěstí a radostných vět.

Zůstanu už navěky v těchto končinách.

Byl jsem jen turistou v tajemných hlubinách.

Bára Dostálová (6. A)